

рука втомилась, він знов повернув ключа в дверях і пішов з хати. Не швидко веі опам'ятувались. Ясь лежав на канапі й стогнав; дами кинулись до його й закричали. То розбійство, то гайдамацтво!

— В нас у Варшаві про таке й з роду не чути — кричала Теодозя. — В тюрму його! В тюрму. О Боже! Боже!

— Може вам помазати оливою — промовила Зося; — може одеколоном?

— А може прикласти плястир, — приєтавала Теодозя.

Серединькому було незвичайно еором, що його побили, та ще й перед дамами, перед Зосею. Йому здалось, що дами чіпляються до його, сміються з його.

— Боже мій! побив так, що не можна мабуть і сісти? — спитала дурненька Рузя.

Серединський запалав; ехопивел з канапи — одчинив двері, повипихав уеіх чотирох дам з хати й запер за ними двері . . .

Вийшли дами на подвіря, аж уже й коней їх нема. До слуг, ніхто на їх не дивиться, ніхто не чує їх питання. Один тільки хлопець озвавеь та й каже: «Утікайте еобі к нечистій матері, а то ще й до вас вернеться отець Федір.» Муеіли вони самі, підобгавши довгі хвости, йти до міста пішки, та шукати, де їх віз. Там старі панни паняли жидівських коней й поїхали шукати щаетя по дворах лнеих казалеів, а Зося одна вернулась на евоіх до гоєподи.

— Що ее ти так швиденько з мандрівки? — питав її Лемішковеький епокійно, без сміху але з комічною іронією.